

Florentina nebyla včerejší, moc dobře věděla, co o ní koluje po vesnici za řeči. Místní jí nemohli odpustit, že odešla. Její odjezd za jiným životem do ciziny vnímali jako pohrdání tím, co má tady. Nerozuměli tomu, že se tak snadno vzdala rodinného zázemí a opustila je.

To, že se vrátila právě kvůli rodičům, už nevnímali. Domýšleli si, co se jim zrovna hodilo. Její návrat pro ně byl dostatečným zadostiučiněním, potvrzením jejího selhání. Utvrdil je v tom, že měli pravdu, že na vesnici se žije ve výsledku nejlíp a že má být člověk vděčný za to, co má, a nebyt příliš troufalý, nechtít víc, než je mu dáno. Florentinina cesta zpět pro ně byla důkazem toho, že její pokus překročit vlastní stín byl neúspěšný. Proč by se jinak ve svém věku vracela, ještě ke všemu sama, a začínala od nuly?

Když Flora mířila ze zahraničí zpátky, věděla moc dobře, že tomuhle všemu bude muset čelit. Naivně se však domnívala, že je na to připravená. Myslela si, že jí zlé řeči nepřekvapí, přesto se návrat ukázal být

